

Rom 15, 8-9

8 og 9: For jeg sier at Jesus Kristus er blitt en tjener for de omskårne for Guds sannhets skyld, slik at de løftene som ble gitt til fedrene, kunne bli stadfestet, og slik at hedningene kunne ære Gud for hans miskunn, slik det står skrevet: Derfor vil jeg bekjenne deg blant hedningene og lovsynge ditt navn.

Det er "Guds sannhet" eller trofasthet mot løftene, og "Guds miskunn" mot de uverdige syndere, vi her møter. Vi ser følgende sammenheng med det som er talt foran: Lenge og sterkt har Paulus nå formant til samdrektighet, gjensidig omsorg og kjærlighet. Samtidig som han visste godt at strid og splittelser hovedsakelig hadde sin grunn i at noen innbilte seg de var bedre enn andre. Så avslutter han da her dette emnet med kort å minne om dette som blir grundig omtalt i det niende og det ellefte kapitlet; at det bare er på grunn av Guds miskunn og hans sannferdighet i løftene, at både jøder og hedninger blir kalt til hans rike. I forrige vers har Paulus, som et forbilde for oss, minnet om at Kristus tar imot oss uten noen fortjeneste fra vår side, utelukkende til Guds ære: "Ta derfor imot hverandre, slik Kristus også tok imot oss, til Guds ære". Nå viser han her også hvordan, og på hvilke grunnlag Kristus har tatt imot oss; at det skjedde bare på grunn av Guds nåde og sannferdighet. Og ettersom Gud av uforskyldt nåde har tatt imot både jøder og hedninger, så de har den samme Herre og Frelser, så var altså dette også en sterk grunn til at de også innbyrdes skulle ta seg av og elske hverandre. I denne mening og sammenheng taler apostelen slik:

For jeg sier, dvs. at nå vil jeg minne dere om, at Jesus Kristus er blitt en tjener for de omskårne for Guds sannhets skyld. "En tjener for de omskårne" betyr her som så ofte hos Paulus; en tjener for det folket, jødefolket, som var utskilt med omskjærelsens tegn (konf. kap. 3: 30, 4: 12, Gal 2: 7 m. fl.). Og at Kristus her blir kalt en tjener for jødefolket, betyr etter Paulus' talemåte at Kristus levde og virket blant dette folket som deres apostel, forkynner og hjelper. Men samtidig minner dette uttrykket oss også om den dype fornedrelsen Guds Sønn altså steg ned til blant dette folket. Husk at ikke bare gikk han omkring blant dem i den ringeste tjeners skikkelse for å gjøre alt mulig godt, men gav også til sist livet sitt til dette folkets største tjeneste og nytte. Det er særlig dette han selv taler om slik: "Menneskesønnen kom ikke for å la seg tjene, men for selv å tjene, og for å gi sitt liv som løsepenge for mange" (Mat 20: 28).

Nå vet vi at dette skjedde for hele verden, at det var forutsagt at han også skulle bli "et lys for hedningene", og at "hans frelse skulle nå til jordens ender" (Jes 49: 6 og Sal 2: 8). Derfor markerte han da også av og til overfor hedningene sin nådes hensikt også med dem. Likevel var han på en spesiell måte en tjener for jødefolket. Det var på dem han ofret hele sin nåderike virksomhet helt til sin død. Det var også dette han mente da han sa at han "ikke var sendt til andre enn de fortapte sauene av Israels hus" (Mat 15: 24). Men hvorfor skulle så Kristus spesielt være jødefolkets tjener? Var det kanskje fordi de var et særdeles fromt og kjærlig folk, mer verdige til denne nåde enn andre?

Ganske visst ikke! Det var tvert imot nettopp blant dette folket "spotten fra dem som spottet Gud, falt på ham". Paulus viser det eneste rette grunnlaget, når han sier:

for Guds sannhets skyld, slik at de løftene som ble gitt til fedrene, kunne bli stadfestet. Det var ikke på grunn av noen fortjeneste eller verdighet at jødene opplevde denne store nåden at Kristus kom ned til dem og tjente dem. Det var "for Guds sannhets skyld". Det var dette som var lovet fedrene for lenge siden. Og Gud er sannferdig! Kristus skulle "stadfeste" Guds løfter til fedrene. I sin store nåde mot det harde og gjenstridige jødefolket har Herren med dette bevist sin urokkelige sannferdighet i løftene sine. På samme måte som han med sin store nåde har bevist sin store miskunn mot hedningene. Det siste uttaler Paulus i fortsettelsen:

og slik at hedningene kunne ære Gud for hans miskunn. Hedningene (dvs. alle folk utenom jødene) hadde ingen løfter de kunne påberope seg, som Gud for sin sanndruhets skyld måtte oppfylle. Når de fikk del i Kristi rike, så var dette en miskunn som de ikke hadde noe som helst grunnlag for å forvente. Riktignok fantes det adskillige profetier i jødernes hellige bok om hvordan hedningene en gang skulle bli kalt til Kristi rike. Men dette var ikke talt til hedningene, som noe løfte til dem. Og selv hadde de ingen kjennskap til dette. Derfor mottok de nåden gjennom Kristus som en overraskelse, en så utenkt nåde at de ikke en gang hadde forstått å be om den, og på et tidspunkt da de ikke en gang spurte etter ham (kap. 10: 20). Så totalt uforskyldt er den miskunn hedningene kan prise Gud for. Vel var det også utelukkende i sin miskunn Gud hadde gitt jødene alle løftene. Men så hadde da også jødene fått disse løftene de kunne påberope seg, som hedningene ikke hadde. Det er dette apostelens ord sikter til når han sier at "Jesus Kristus er blitt en tjener for de omskårne for Guds sannhets skyld" og at "hedningene ærer Gud for hans miskunn".

Og slik at hedningene kunne "ære Gud", sier Paulus. Hedningene hadde altså aldri eid noen løfter og forhåpninger om en slik nåde. Totalt uforberedt fikk de tre inn i Israels arvedel utelukkende på Guds miskunn. Men nettopp på denne bakgrunn skulle de tennes opp til takknemlighet og lovprisning til Gud. Jo mer uverdige syndere vi er, og jo mer uventet nåde vi får motta, desto mer priser vi Herren. Og det er heller ingen sted i verden du vil finne en slik lovprisning og tilbedelse av Gud som av frelste, troende sjeler når de i Åndens lys ser og fatter den skatten av nåde og salighet de har fått i og med Kristus. Når en har fått se at nå er en fullstendig fri fra den evige vreden over alle syndene våre, ja lever under en evig nåde - utelukkende i Kristus, - da kan en av hjertet takke og prise Gud for hans miskunn.

Både jøder og hedninger hadde nå fått del i samme nåde, samme Frelser og samme frelse. Men da var jo akkurat dette også en særdeles sterk grunn for at de også burde kjenne seg inderlig forenet i Kristus. At ingen som helst på noen av sidene måtte forakte eller fordømme de andre på grunn av noen ulikheter i meninger og skikker. For de hadde jo den aller største gaven felles. Dette taler Paulus ennå mer inngående om i Ef 2 når han sier: "I Jesus Kristus er nå dere som før var langt borte, kommet nær ved Kristi blod. For han selv er vår fred, han som har gjort dem begge til ett" - "dem

begge", dvs. både jøder og hedninger - "dere som var langt borte, og for dem som var nær ved" (v. 17) "... og har brutt ned skilleveggen - da han i sitt kjød avskaffet fiendskapet, det vil si budenes lov som er i forskriftene". Her tales det om det grunnlaget for fiendskap som tidligere ikke bare eksisterte mellom Gud og mennesker, men også mellom disse to adskilte folk. "For i seg selv å skape et nytt menneske av de to og på den måten skape fred". Også dette var et resultat av at både jøder og hedninger fikk del i en og samme Frelser, en og samme nåde og frelse.

Og dette at også hedningene skulle tas opp i hans nåderike og forenes med hans troende Israel, var den store Guds råd fra begynnelsen. Det stadfester nå Paulus ved å sitere tydelige forutsigelser om dette i Skriften:

... slik det står skrevet: Derfor vil jeg bekjenne deg blant hedningene og lovsynge ditt navn. Her, i Sal 18: 50, framstilles Kristus (forbilledlig gjennom David) lovprisende Gud blant hedningene. Og det beviser at han også skulle bli deres Herre og Konge. I denne Salmen ser vi riktignok David som seierherre over hedningene forutsi hvordan han skal takke Gud blant de undertrykte folkene. Men vi ser også David opphøyet i Ånden tale i Kristi sted, og da som Kristi seiersgang mellom hedningene. Altså er Salmen også en profeti om Kristus og hans åndelige seier på jorden. Med andre ord finner vi at David her som så ofte taler i Kristi navn og som hans forbilde.

Og at Kristus takker Gud blant hedningene, og lovsynger hans navn, det må vi oppfatte som det han i Ånden virker gjennom sine lemmer, når han lever i dem, virker og priser Gud, - dette som etter denne teksten nettopp skulle skje blant hedningene. Det er altså Kristus som her i de omvendte og troende hedningene takker Gud. Denne teksten beviser da tydelig at hedningene en gang skulle komme til å kjenne og motta Kristus, og dermed få grunn til å "ære Gud for hans miskunn".